

ΣτΕ 1980/2017* [Παράνομη πράξη αναλογισμού λόγω ρυμοτομίας]

Περίληψη

-Η ένταξη στο σχέδιο των δασικών θυλάκων, εφόσον κριθεί ως κατ' εξαίρεση, επιβεβλημένη, έχει μεν ως μόνη νοητή συνέπεια το χαρακτηρισμό τους ως κοινοχρήστων χώρων πρασίνου, δεν τους αποσυνδέει, όμως, από τη δασική νομοθεσία και, επομένως δεν τους εξομοιώνει με τους κοινούς κοινόχρηστους χώρους πρασίνου, τους οποίους η Διοίκηση μπορεί, υπό προϋποθέσεις, να μετακινεί ή αναδιατάσσει με την τροποποίηση του οικείου ρυμοτομικού σχεδίου και στους οποίους είναι επιτρεπτή η διενέργεια διαμορφώσεων ή κατασκευών ορισμένου χαρακτήρα. Η ανάγκη ενότητας του πολεοδομικού σχεδιασμού επιτρέπει στη Διοίκηση να εντάσσει στο σχέδιο τους δασικούς θύλακες που περιβάλλονται από πόλεις ή οικισμούς υπό προϋποθέσεις, αλλά ουδέποτε επιβάλλει την ένταξή τους σ' αυτό, πολύ περισσότερο, μάλιστα, όταν το περικλειόμενο από πολεοδομημένες εκτάσεις δάσος έχει μεγάλη επιφάνεια, οπότε αυτό οπωσδήποτε μπορεί και, ενδεχομένως, οφείλει να παραμείνει εκτός σχεδίου πόλεως, τούτο δε ανεξάρτητα από το ιδιοκτησιακό του καθεστώς, αν δηλαδή αποτελεί δημόσιο ή ιδιωτικό δάσος.

-Στη διαδικασία σύνταξης πράξεων αναλογισμού αποζημίωσης υπόκεινται μόνον τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που πράγματι εντάσσονται στο σχέδιο πόλεως ως κοινόχρηστοι χώροι, αφού η ένταξή τους ισοδυναμεί με κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτριώσης, για την οποία οφείλεται αποζημίωση στους ιδιοκτήτες. Αντιθέτως, τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που απλώς περιβάλλονται από εντός σχεδίου περιοχές, χωρίς να έχουν ενταχθεί και οι ίδιες σ' αυτό και, επομένως, χωρίς να έχουν κηρυχθεί ως αναγκαστικώς απαλλοτριωτές, δεν υπόκεινται στη διαδικασία πράξης αναλογισμού αποζημίωσης, αφού τέτοια αποζημίωση δεν οφείλεται στους τυχόν ιδιοκτήτες τους.

-Όφειλε το πολεοδομικό διάταγμα, αν, δηλαδή, είχε απαλλοτριωθεί κατά τη νομοθεσία περί σχεδίων πόλεων, οπότε και θα μπορούσε, εφόσον συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις, να κινηθεί ως προς αυτήν η διαδικασία σύνταξης πράξης αναλογισμού αποζημιώσεων των τυχόν ιδιοκτητών της, ή αν αντιθέτως, η έκταση αυτή παρεμβαλλόταν, μεν, μεταξύ οικοδομικών τετραγώνων του σχεδίου, η ίδια, όμως, είχε παραμείνει εκτός πολεοδομικού σχεδιασμού, όπως, καταρχήν αρμόζει σε εκτάσεις δασικού χαρακτήρα, οπότε και δεν θα ετίθετο ζήτημα σύνταξης πράξης εφαρμογής, ακόμη και αν η έκταση ανήκε σε ιδιώτες.

* Όμοιες οι ΣτΕ 1975/2017, 1976/2017, 1977/2017

Πρόεδρος: Αγγ. Θεοφιλοπούλου

Εισηγητής: Χρ. Ντουχάνης

Βασικές Σκέψεις

2. Επειδή, με την έφεση αυτή ζητείται η εξαφάνιση της 1169/2002 απόφασης του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος συνεταιρισμού κατά α) της 9667/790/11.11.1998 απόφασης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, με την οποία κυρώθηκε τελικώς η 1/1994 πράξη αναλογισμού λόγω ρυμοτομίας στην Κοινότητα Δροσιάς για έκταση μεταξύ των οικοδομικών τετραγώνων 47, 45, 158, 159, 173 και 174, που είχε εκδοθεί από το Πολεοδομικό Γραφείο Καπανδριτίου, β) της σιωπηρής απόρριψης εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής προσφυγής του εκκαλούντος συνεταιρισμού κατά της ως άνω απόφασης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής και γ) της επίσης σιωπηρής απόρριψης από τον Υπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων προσφυγής του εκκαλούντος συνεταιρισμού κατά της ως άνω σιωπηρής απόρριψης εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής της προσφυγής του κατά της προαναφερόμενης νομαρχιακής απόφασης.

3. Επειδή, η υπόθεση εισάγεται στην επταμελή σύνθεση του Ε΄ Τμήματος, στην οποία παραπέμφθηκε με την 4876/2013 απόφαση του Τμήματος υπό πενταμελή σύνθεση λόγω της σπουδαιότητας του ζητήματος που ανέκυψε.

4. Επειδή, με οριστική διάταξη της ως άνω παραπεμπτικής αποφάσεως κηρύχθηκε άκυρη η κατ' έφεση παράσταση των πρωτοδίκως παρεμβάντων, Στυλιανού και Αγγέλου Βαμβακά.

5. Επειδή, το άρθρο 18 παρ. 12 του ν. 2218/1994 (Α΄ 90) [άρθρο 69 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης (π.δ. 30/1996, Α΄ 21)] ορίζει ότι «Κατά των αποφάσεων του Νομάρχη επιτρέπεται σε οποιονδήποτε έχει έννομο συμφέρον, προσφυγή για παράβαση νόμου στο Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας. Η προσφυγή ασκείται μέσα σε αποκλειστική προθεσμία τριάντα (30) ημερών από τη δημοσίευση ή αν η απόφαση δεν δημοσιεύεται από την κοινοποίηση ή διαφορετικά αφότου έλαβε γνώση ... Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 8 του

ν. 3200/1955...». Περαιτέρω, το ίδιο άρθρο 18 στην παράγραφο 13 (άρθρο 70 του Κώδικα Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης), όπως αυτή ίσχυε πριν αντικατασταθεί με το άρθρο 7 παρ. 2 του ν. 2839/2000 (Α΄ 196), όριζε ότι «Κατά ... των κατά την παράγραφο 12 αποφάσεων του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή στον καθ' ύλην αρμόδιο υπουργό, για παράβαση νόμου, μέσα σε αποκλειστική προθεσμία τριάντα (30) ημερών. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 3200/1955 περί "διοικητικής αποκεντρώσεως", όπως ισχύει κάθε φορά». Εξάλλου, το άρθρο 8 του ν. 3200/1955 (Α΄ 97) ορίζει ότι «1... 2. Η προσφυγή κατατίθεται εις την Νομαρχίαν ή το αρμόδιο Υπουργείον επί αποδείξει... 3. Ο αρμόδιος Υπουργός οφείλει ν' αποφασίση εντός εξήκοντα ημερών από της υποβολής της προσφυγής εις αυτόν. 4....». Τέλος, το άρθρο 46 του π.δ. 18/1989 (Α΄ 8) ορίζει ότι

«1. Η αίτηση ακυρώσεως ασκείται ... μέσα σε προθεσμία εξήντα ημερών που αρχίζει από την επομένη της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης πράξης ή της δημοσίευσής της, αν την τελευταία επιβάλλει ο νόμος ή, διαφορετικά από τότε που ο αιτών έλαβε πλήρη γνώση της πράξης... 2 . Κάθε διοικητική προσφυγή, εκτός από εκείνη που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου 45 του παρόντος [δηλαδή, η ενδικοφανής προσφυγή], καθώς και η απλή αίτηση θεραπείας ..., διακόπτει την προθεσμία της παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου για το χρονικό διάστημα που ορίζεται για την έκδοση σχετικής πράξεως ή αν τέτοιο χρονικό διάστημα δεν ορίζεται, για 30 ημέρες ή έως την κοινοποίηση ή την πλήρη γνώση της απάντησης της Διοικήσεως εφόσον αυτές πραγματοποιήθηκαν πριν παρέλθουν οι προθεσμίες αυτές. 3...».

6. Επειδή, με τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 18 του ν. 2218/1994, όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, θεσπίζεται ειδική διοικητική διαδικασία για τον έλεγχο, από άποψη νομιμότητας και μόνον, των νομαρχιακών αποφάσεων εν γένει, κατόπιν ασκήσεως προσφυγής από τον διοικούμενο, καταρχάς στο Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας και, στη συνέχεια, στον αρμόδιο Υπουργό. Η άσκηση δε της εν λόγω προσφυγής, η οποία δεν έχει ενδικοφανή χαρακτήρα, κατά της νομαρχιακής απόφασης ενώπιον του Γενικού Γραμματέα της οικείας Περιφέρειας και, στη συνέχεια, κατά της επ' αυτής απόφασης του τελευταίου ενώπιον του αρμοδίου Υπουργού διακόπτει, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 46 παρ. 2 του π.δ. 18/1989, την προθεσμία ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως κατά της νομαρχιακής απόφασης και της απόφασης του Γενικού Γραμματέα. Η προθεσμία αυτή, επί προσφυγής που ασκείται με κατάθεση στο Υπουργείο, αρχίζει εκ νέου μετά την πάροδο της εξηκονθήμερης προθεσμίας που τάσσεται στον Υπουργό να αποφανθεί, εκτός εάν εκδοθεί και κοινοποιηθεί στον ενδιαφερόμενο απορριπτική απόφαση του Υπουργού επί της προσφυγής, ή εάν ο ενδιαφερόμενος λάβει γνώση της απορριπτικής απόφασης του Υπουργού πριν από την πάροδο της προθεσμίας αυτής. Σε περίπτωση σιωπής του Υπουργού ή κοινοποίησης στον ενδιαφερόμενο ή γνώσης εκ μέρους του τυχόν απόφασης του Υπουργού απορριπτικής της προσφυγής, σε χρόνο μεταγενέστερο της εξηκονθήμερης προθεσμίας, η προθεσμία για την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως κατά της σιωπηρής απόρριψης της προσφυγής ή της απορριπτικής αυτής υπουργικής απόφασης, καθώς και κατά της απόφασης του Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας και της νομαρχιακής απόφασης αρχίζει από την επομένη της συμπλήρωσης της ανωτέρω εξηκονθήμερης προθεσμίας του άρθρου 8 του ν. 3200/1955 (ΣτΕ 308/2006).

7. Επειδή, όπως προκύπτει, εν προκειμένω, από τα στοιχεία του φακέλου (βλ. οικ. ΔΑΑ/Σχ. 8379/23.4.1999 έγγραφο της Διεύθυνσης Αυτοδιοίκησης και Αποκέντρωσης της Περιφέρειας Αττικής), στις 24.2.1999 κατατέθηκε στην Περιφέρεια Αττικής προσφυγή του εκκαλούντος συνεταιρισμού κατά της πρώτης προσβληθείσης με την αίτηση ακυρώσεως 9667/790/11.11.1998 πράξης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, με την οποία κυρώθηκε η 1/1994 πράξη αναλογισμού του Πολεοδομικού Γραφείου Καπανδριτίου. Δεδομένου, εξάλλου, ότι οι πράξεις αναλογισμού που εκδίδονται με βάση τις διατάξεις του από 17.7.1923 ν.δ/τος (Α΄ 228) δεν καθίστανται από την

κύρωσή τους οριστικές και αμετάκλητες (πρβλ. ΣτΕ 3912/2005), σε αντίθεση με τις εκδοθείσες υπό το προ του άρθρου 11 παρ. 1 του ν. 3212/2003 (Α΄ 308) νομοθετικό καθεστώς πράξεις εφαρμογής πολεοδομικής μελέτης του άρθρου 12 του ν. 1337/1983 (Α΄ 33), οι οποίες καθίσταντο οριστικές και αμετάκλητες από την κύρωσή τους, με συνέπεια τυχόν διοικητική προσφυγή κατά αυτών των πράξεων εφαρμογής να μην διακόπτει την προθεσμία προσβολής τους με αίτηση ακυρώσεως (πρβλ. ΣτΕ 3826/2007, 159/2003), η ασκηθείσα εν προκειμένω προσφυγή κατά της μη αμετάκλητης πράξης αναλογισμού του ν.δ. της 17.7.1923 διέκοψε την προθεσμία ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως. Η διακοπή, εξάλλου, αυτή επήλθε από την επομένη της κατάθεσης της προσφυγής, δηλαδή από τις 25.2.1999, οπότε και κινήθηκε η εξηκονθήμερη προθεσμία, εντός της οποίας είχε αρμοδιότητα ο Γενικός Γραμματέας της Περιφέρειας να αποφανθεί επί της προσφυγής αυτής. Η εν λόγω προθεσμία για το Γενικό Γραμματέα εξέπνευσε στις 26.4.1999, 61η ημέρα από την έναρξή της, δεδομένου ότι η 60η ημέρα ήταν Κυριακή (πρβλ. ΣτΕ 1630/2010, 3684/2007 κ.ά.). Την ημερομηνία, επομένως, αυτή στοιχειοθετήθηκε η σιωπηρή απόρριψη της ασκηθείσας διοικητικής προσφυγής εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας. Κατά συνέπεια, η τριακονθήμερη προθεσμία άσκησης προσφυγής ενώπιον του Υπουργού κατά της σιωπηρής απόρριψης της προηγούμενης προσφυγής από το Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας κινήθηκε την επομένη, 27.4.1999, και έληξε στις 26.5.1999. Όπως, τέλος, προκύπτει από το φάκελο της υπόθεσης (βλ. 7080/1585/σχ. 2690/29.3.2001 έγγραφο της Διεύθυνσης Νομοθετικού Έργου του Υ.Π.Ε.ΧΩ.Δ.Ε. προς το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών), η προσφυγή του εκκαλούντος συνεταιρισμού ενώπιον του Υπουργού, η οποία έλαβε αριθμό πρωτοκόλλου εισερχομένων 5232/3272/1.6.1999, εστάλη ταχυδρομικώς με συστημένη επιστολή, η σφραγίδα χρονολογίας κατάθεσης της οποίας φέρει ημερομηνία 26.5.1999. Ενόψει τούτου, και δεδομένου ότι προσφυγή κατ' απόφασης Γενικού Γραμματέα Περιφέρειας ενώπιον του Υπουργού μπορεί να υποβληθεί και ταχυδρομικώς με συστημένη επιστολή, ως ημερομηνία δε άσκησής της, με βάση την οποία θα υπολογισθεί το εμπρόθεσμό της, θεωρείται η ημερομηνία κατάθεσής της στην οικεία ταχυδρομική υπηρεσία ή επιχείρηση (ΣτΕ 2569/2004 επταμ., πρβλ. ΣτΕ 2799/2012 κ.ά.), η προσφυγή ενώπιον του Υπουργού ασκήθηκε εμπροθέσμως και διέκοψε και αυτή την προθεσμία για την άσκηση αιτήσεως ακυρώσεως. Η εμπρόθεσμη, εξάλλου, άσκηση, της προσφυγής ενώπιον του Υπουργού δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί απαράδεκτη λόγω της φύσης της προσβαλλόμενης με αυτήν πράξης, η οποία, εν προκειμένω, είχε το χαρακτήρα σιωπηρής απόρριψης άλλης προσφυγής, όπως έκρινε το διοικητικό εφετείο, δεδομένου, πάντως, ότι με το προαναφερόμενο οικ. ΔΑΑ/Σχ. 8379/23.4.1999 έγγραφο της Διεύθυνσης Αυτοδιοίκησης και Αποκέντρωσης της Περιφέρειας Αττικής προς τον εκκαλούντα συνεταιρισμό, με το οποίο ανακοινώθηκε σ' αυτόν η σιωπηρή απόρριψη της προσφυγής που είχε ασκηθεί κατά της νομαρχιακής απόφασης, υποδείχθηκε στον ίδιο η άσκηση προσφυγής και κατά της σιωπηρής απόρριψης, υπό τα δεδομένα δε αυτά, θα αντέβαινε, σε κάθε περίπτωση, προς την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του διοικουμένου προς τη Διοίκηση (πρβλ. ΣτΕ 867/2006) να θεωρηθεί ότι η προσφυγή ενώπιον του Υπουργού

δεν διέκοψε την προθεσμία για την αίτηση ακυρώσεως. Περαιτέρω, η διακοπή της προθεσμίας ασκήσεως αιτήσεως ακυρώσεως διήρκεσε για το 60νθήμερο, εντός του οποίου είχε ο Υπουργός τη νόμιμη δυνατότητα να αποφανθεί επ' αυτής κατά τις προπαρατιθέμενες διατάξεις. Δεδομένου, τέλος, ότι το χρονικό σημείο παρέλευσης του εν λόγω 60νθημέρου εμπίπτει στην περίοδο των δικαστικών διακοπών, κατά τη διάρκεια των οποίων αναστέλλεται, κατά τα παγίως κριθέντα (ΣτΕ 939/2011, 3882/2004, 2808/2002 Ολομ.), η προθεσμία της αιτήσεως ακυρώσεως, η προθεσμία αυτή κινήθηκε στις 16.9.1999. Ενόψει τούτου, η αίτηση ακυρώσεως του εκκαλούντος συνεταιρισμού, η οποία κατατέθηκε στο Διοικητικό Εφετείο Αθηνών στις 12.10.1999, ασκήθηκε εμπροθέσμως. Επομένως, όπως κρίθηκε με την 4876/2013 παραπεμπτική απόφαση, μη νομίμως η αίτηση αυτή απορρίφθηκε από το διοικητικό εφετείο ως εκπρόθεσμη και, για το λόγο αυτό, η παρούσα έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και να εκδικασθεί εκ νέου η αίτηση ακυρώσεως, σύμφωνα με το άρθρο 64 του π.δ. 18/1989.

8. Επειδή, με την αίτηση ακυρώσεως προβάλλεται ότι μη νομίμως η προσβαλλόμενη 9667/790/11.11.1998 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, με την οποία κυρώθηκε τελικώς η 1/1994 πράξη αναλογισμού, υπογράφεται και από άλλα όργανα πλην του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής. Ο λόγος αυτός κρίθηκε ως αβάσιμος με την ως άνω 4876/2013 απόφαση του Δικαστηρίου, διότι η σύμπραξη των άλλων οργάνων και, συγκεκριμένα, του εισηγητή, του Προϊσταμένου και του Διευθυντή, η οποία εκδηλώθηκε με τη θέση της υπογραφής τους στο πρωτότυπο της προσβαλλόμενης πράξης σε χρόνο προγενέστερο από την έκδοσή της (30.10, 2.11) έχει την έννοια της υπηρεσιακής εισήγησης προς το Νομάρχη και όχι της συμμετοχής τους στην έκδοση της προσβαλλόμενης πράξης υπό την ιδιότητα του συναρμοδίου οργάνου. Πρέπει, επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως να απορριφθεί ως αβάσιμος.

9. Επειδή, η εκ του Συντάγματος (άρθρο 24 παρ. 1) επιβαλλόμενη προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων έχει την έννοια της προστασίας των δασικών οικοσυστημάτων ως τοιούτων. Ως εκ τούτου, αποκλείεται, κατ' αρχήν, η ένταξη δασικού οικοσυστήματος σε οικιστική περιοχή, έστω και αν η ένταξη γίνεται υπό την μορφή δημιουργίας κοινοχρήστων χώρων που διατηρούν το δασικό τους χαρακτήρα (πρβλ. ΣτΕ 3562/2008, 1589/1999, Πρ. Επεξ. 58/2009 παρατ. 13, 246/2000 αυξ. συνθ.). Η δε διάταξη της παρ. 2α του άρθρου 49 του ν. 998/1979 (Α' 289), όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, με την οποία επιτρέπεται υπό προϋποθέσεις η ένταξη δημόσιου δάσους ή δημόσιας δασικής έκτασης σε σχέδιο πόλεως, ερμηνευόμενη κατά τρόπο συνάδοντα με το Σύνταγμα, έχει την έννοια ότι επιτρέπει, όλως κατ' εξαίρεση, να εντάσσονται στο σχέδιο χάριν της ενότητας του πολεοδομικού σχεδιασμού μικρά μόνο τμήματα δασών ή δασικών εκτάσεων, γειτνιάζοντα με οικισμούς ή περιβαλλόμενα από οικισμούς. Στην περίπτωση αυτή, οι εντασσόμενοι στο σχέδιο δασικοί θύλακες διατηρούν υποχρεωτικώς αναλλοίωτο τον δασικό τους χαρακτήρα, απαγορεύεται δε ως προς αυτούς κάθε άλλη χρήση πλην της κατά προορισμό χρήσης των δασών και κάθε επέμβαση, ακόμη και αυτή που θα επέβαλλε η κατασκευή έργων κοινωφελούς ή κοινόχρηστου χαρακτήρα (βλ. ΣτΕ

3562/2008, ΠΕ 58/2009, 246/2000 αυξ. συνθ., 693/1994, 667/1994, 648/1994). Τούτο δε για το λόγο ότι η ένταξη των δασικών θυλάκων, εφόσον κριθεί ως, κατ' εξαίρεση, επιβεβλημένη για τους παραπάνω λόγους, έχει μεν ως μόνη νοητή συνέπεια το χαρακτηρισμό τους ως κοινοχρήστων χώρων πρασίνου, δεν τους αποσυνδέει, όμως, από τη δασική νομοθεσία και, επομένως δεν τους εξομοιώνει με τους κοινούς κοινόχρηστους χώρους πρασίνου, τους οποίους η Διοίκηση μπορεί, υπό προϋποθέσεις, να μετακινεί ή αναδιατάσσει με την τροποποίηση του οικείου ρυμοτομικού σχεδίου και στους οποίους είναι επιτρεπτή η διενέργεια διαμορφώσεων ή κατασκευών ορισμένου χαρακτήρα. Εξάλλου, η ανάγκη ενότητας του πολεοδομικού σχεδιασμού παρέχει, μεν, στη Διοίκηση την ευχέρεια να εντάσσει στο σχέδιο τους δασικούς θύλακες που περιβάλλονται από πόλεις ή οικισμούς, αλλά δεν επιβάλλει την ένταξή τους σε αυτό, ιδίως, μάλιστα, όταν ειδικές συνθήκες αναγόμενες στην έκταση, τη θέση τους κ.λπ. υπαγορεύουν την παραμονή τους εκτός σχεδίου πόλεως, τούτο δε ανεξάρτητα από το ιδιοκτησιακό τους καθεστώς, αν, δηλαδή, αποτελούν δημόσιο ή ιδιωτικό δάσος.

10. Επειδή, εξάλλου, στην παράγραφο 1 του άρθρου 276 του Κώδικα Βασικής Πολεοδομικής Νομοθεσίας (π.δ. της 14.7.1999, Δ' 580), στο οποίο κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 30 του ν.δ. της 17.7.1923 (Α' 228), ορίζονται τα εξής: «Ο καθορισμός στο εγκεκριμένο σχέδιο α) των οδών και πλατειών, των κοινοχρήστων χώρων πρασίνου (αλσών, κήπων κ.λπ.) και γενικά των κοινοχρήστων χώρων που κρίνονται αναγκαίοι για κοινωφελείς σκοπούς, β) των οικοπέδων που κρίνονται αναγκαία για ανέγερση δημόσιων, δημοτικών και θρησκευτικών κτιρίων και για εκτέλεση οποιωνδήποτε άλλων έργων κοινής ωφέλειας, χορηγεί δικαίωμα αναγκαστικής απαλλοτρίωσης λόγω δημόσιας ωφέλειας των ακινήτων που καταλαμβάνονται από τους χώρους αυτούς». Εξάλλου, στην παράγραφο 1 του άρθρου 277 του Κ.Β.Π.Ν., στο οποίο κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις του άρθρου 32 του παραπάνω ν. δ/τος, ορίζονται τα εξής: «Η απαλλοτρίωση των ακινήτων που καταλαμβάνονται από τους χώρους του εγκεκριμένου σχεδίου, που αναφέρονται με στοιχείο α' στην παράγραφο 1 του προηγούμενου άρθρου, ενεργείται κατά τις παρακάτω διατάξεις. Για τους κοινοχρήστους χώρους, που προορίζονται εν όλω ή εν μέρει για πράσινο, μπορούν να εφαρμόζονται εν όλω ή εν μέρει και οι ειδικές περί αναδάσωσης διατάξεις είτε σε συνδυασμό προς τις παρακάτω είτε και αυτοτελώς», στις δε παραγράφους 2 και επόμενες του ίδιου άρθρου 277 καθορίζεται η διαδικασία κατάρτισης και το περιεχόμενο της πράξης αναλογισμού αποζημίωσης λόγω της αναγκαστικής απαλλοτρίωσης μεταξύ των υποχρέων. Οι διατάξεις αυτές, προγενέστερες του ισχύοντος Συντάγματος, κινούνται στο πλαίσιο της προαναφερόμενης ήδη ισχύουσας συνταγματικής επιταγής και επιβεβαιώνουν τον κανόνα ότι οι αναφερόμενοι στην προηγούμενη σκέψη δασικοί θύλακες εξακολουθούν να υπάγονται στη δασική νομοθεσία είτε περικλείονται απλώς από περιοχές εντός εγκεκριμένου σχεδίου, χωρίς να αποτελούν μέρος του, είτε έχουν ενταχθεί και αυτοί στο σχέδιο πόλεως, δυνάμενοι σε κάθε περίπτωση να κηρύσσονται αναδασωτέοι. Στη διαδικασία, όμως, σύνταξης πράξεων αναλογισμού αποζημίωσης κατά τις ως άνω διατάξεις υπόκεινται μόνον τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που πράγματι

εντάσσονται στο σχέδιο πόλεως ως κοινόχρηστοι χώροι, αφού η ένταξή τους ισοδυναμεί με κήρυξη αναγκαστικής απαλλοτριώσης (ΣτΕ 1732/2012, 3189/2009, 603/2008 Ολομ. κ.ά.), για την οποία οφείλεται αποζημίωση στους ιδιοκτήτες. Αντιθέτως, τα δάση και οι δασικές εκτάσεις που απλώς περιβάλλονται από εντός σχεδίου περιοχές, χωρίς να έχουν ενταχθεί και οι ίδιες σ' αυτό και, επομένως, χωρίς να έχουν κηρυχθεί ως αναγκαστικώς απαλλοτριωτές, δεν υπόκεινται στη διαδικασία πράξης αναλογισμού αποζημίωσης, αφού τέτοια αποζημίωση δεν οφείλεται στους τυχόν ιδιοκτήτες τους.

11. Επειδή, όπως προκύπτει από το φάκελο της υπόθεσης, από το Πολεοδομικό Γραφείο Καπανδριτίου εκδόθηκε πράξη αναλογισμού αποζημίωσης λόγω ρυμοτομίας για έκταση μεταξύ των οικοδομικών τετραγώνων 47, 45, 158, 159, 173 και 174 στην Κοινότητα Διονύσου του Νομού Αττικής. Σύμφωνα με την πρώτη προσβαλλόμενη πράξη, η έκταση αυτή εμπίπτει στην περιοχή για την οποία εκδόθηκε το από 23.5.1962 β. δ/μα (Δ' 70), με το οποίο το ρυμοτομικό σχέδιο Σταμάτας του Ν. Αττικής τροποποιήθηκε και επεκτάθηκε στην περιοχή της ιδιοκτησίας του Οικοδομικού Συνεταιρισμού Δικαιούχων Αστέγων Παλαιών Προσφύγων «Η Νέα Αιολίς». Η πράξη αυτή δεν εκδόθηκε κατόπιν αιτήσεως του εκκαλούντος - αιτούντος συνεταιρισμού, αλλά των παρεμβάντων, οι οποίοι ζήτησαν τη σύνταξη πράξης αναλογισμού σε έκταση φερόμενης ιδιοκτησίας τους. Κατά της πράξης αναλογισμού άσκησε την από 12.10.1994 ένστασή του ενώπιον του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής ο εκκαλών αιτών συνεταιρισμός, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, α) ότι η επίμαχη έκταση δεν εντάχθηκε στο σχέδιο με το προαναφερόμενο από 23.5.1962 ρυμοτομικό διάταγμα, στο οποίο εντάχθηκαν μόνον εκτάσεις ιδιοκτησίας του συνεταιρισμού και όχι τρίτων, έστω και αν αυτές απεικονίζονται στα σχετικά διαγράμματα, και β) ότι ακόμη και αν η έκταση ενέπιπτε στο εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο, στα διαγράμματα του οποίου αυτή απεικονίζεται, οι εφεσίβλητοι είχαν απολέσει την κυριότητα επ' αυτής κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 1 του ν.δ. 690/1948 (Α' 133). Η ένσταση του συνεταιρισμού έγινε δεκτή με την 1225/118/22.1.1996 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής με δύο επάλληλες αιτιολογικές βάσεις, σύμφωνα με τις οποίες ο επίμαχος χώρος είτε δεν ενέπιπτε εντός του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου είτε, εάν ενέπιπτε και αποτελούσε κοινόχρηστο χώρο, δεν ανήκε πλέον στην κυριότητα των παρεμβάντων, με συνέπεια η προαναφερόμενη πράξη αναλογισμού να μην έχει εκδοθεί νομίμως. Ειδικότερα, σύμφωνα με την πρώτη από τις ως άνω αιτιολογικές βάσεις, η οποία στηρίζεται στο ΔΤΕ/α/6683/474/3.4.1995 έγγραφο της Διεύθυνσης Τοπικών Εφαρμογών του Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. προς τη Διεύθυνση Πολεοδομίας Ανατολικής Αττικής, ο επίμαχος χώρος περικλείεται, μεν, στο διάγραμμα του από 23.5.1962 β. δ/τος από πράσινες ρυμοτομικές γραμμές, χωρίς, μάλιστα, αναγραφή της χρήσης, ο συμβολισμός, όμως, αυτός, συνεκτιμώμενος με τα μορφολογικά χαρακτηριστικά του χώρου, προδήλως ως δάσους, και την επιφάνειά του, που είναι 200 στρ. περίπου, δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ο χώρος αυτός ως ενταγμένος σε ρυμοτομικό σχέδιο, γίνεται δε αναφορά σε άλλες περιοχές που συμβαίνει το ίδιο, όπως είναι ο λόφος του Λυκαβηττού της Αθήνας και άλλοι παρεμφερείς χώροι περικλειόμενοι από άλλα

ρυμοτομικά σχέδια. Σύμφωνα με τη δεύτερη αιτιολογική βάση της αποδοχής της ένστασης του εκκαλούντος αιτούντος συνεταιρισμού, οι κοινόχρηστοι χώροι των ρυμοτομικών σχεδίων συνεταιρισμών, ακόμη και αν δεν έχουν παραχωρηθεί στους οικείους Ο.Τ.Α. από τους ιδιοκτήτες τους με συμβολαιογραφική πράξη, θεωρούνται, κατ' εφαρμογή των ως άνω διατάξεων του ν.δ. 690/1948, ως παραχωρηθέντες. Κατόπιν τούτων, με την εν λόγω 1225/118/22.1.1996 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής ακυρώθηκε η ως άνω πράξη αναλογισμού. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε από τους παρεμβάντες η από 11.3.1996 ένσταση ενώπιον του Υπουργού ΠΕΧΩΔΕ, με την οποία αυτοί προέβαλαν, μεταξύ άλλων, αφενός μεν ότι το επίμαχο ακίνητο είχε ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως ως κοινόχρηστος χώρος και, αφετέρου, ότι αυτό δεν ανήκε στην κυριότητα του συνεταιρισμού. Η ένσταση αυτή κρίθηκε από το Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής. Με την 633/Φ. Προσφυγών/ 23.4.1996 απόφασή του ο Γενικός Γραμματέας έκρινε ότι αμφότερες οι προαναφερόμενες αιτιολογικές βάσεις της 1225/118/22.1.1996 απόφασης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, με την οποία είχε ακυρωθεί η πράξη αναλογισμού, δεν ήταν νόμιμες. Καθόσον, ειδικότερα, αφορά το ζήτημα αν ο επίμαχος χώρος εμπίπτει ή όχι στο εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο, ο Γενικός Γραμματέας υιοθέτησε την 785/1995 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η οποία είχε γίνει αποδεκτή από τον αρμόδιο Υπουργό, και με την οποία, όπως αυτή ερμηνεύθηκε από το Γενικό Γραμματέα, είχε κριθεί ότι ακίνητο μεταξύ των οικοδομικών τετραγώνων 158, 159, 31 Α, 41 και 45 του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου της περιοχής, είχε καθορισθεί ως κοινόχρηστος χώρος και ενέπιπτε, ως εκ τούτου στο σχέδιο. Καθόσον, εξάλλου, αφορά το ζήτημα αν οφείλεται στους παρεμβάντες αποζημίωση για τον επίδικο χώρο, ο οποίος είχε καταστεί κοινόχρηστος, ο Γενικός Γραμματέας έκρινε ότι αυτοί έπρεπε να αποζημιωθούν, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 4 του ν.δ. 690/1948, δεδομένου ότι την έγκριση του οικείου ρυμοτομικού σχεδίου δεν είχαν επισπεύσει οι ίδιοι. Κατόπιν τούτου, η ένσταση των παρεμβάντων έγινε δεκτή με την ως άνω 633/Φ. Προσφυγών/23.4.1996 απόφαση του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής, με την οποία περαιτέρω ακυρώθηκε η ακυρωτική της πράξης αναλογισμού 1225/118/22.1.1996 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής και αναπέμφθηκε η υπόθεση στον ίδιο Νομάρχη για νέα νόμιμη κρίση. Κατά της απόφασης του Γενικού Γραμματέα ασκήθηκε προσφυγή από τον εκκαλούντα αιτούντα συνεταιρισμό, η οποία απορρίφθηκε σιωπηρώς λόγω άπρακτης παρόδου της σχετικής προθεσμίας (βλ. 101022/6423/18.12.1996 ανακοινωτικό έγγραφο του ΥΠΕΧΩΔΕ προς τον εκκαλούντα αιτούντα). Κατόπιν τούτου, εκδόθηκε η πρώτη προσβαλλόμενη με την αίτηση ακυρώσεως 9667/790/11.11.1998 απόφαση του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, με την οποία ανακλήθηκε η ακυρωτική της πράξης αναλογισμού προηγούμενη απόφασή του και κυρώθηκε η 1/1994 πράξη αναλογισμού του Πολεοδομικού Γραφείου Καπανδριτίου. Η εν λόγω απόφαση του Νομάρχη φέρει στο σώμα της την αιτιολογία ότι με την 785/1995 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους έγινε δεκτό ότι παρόμοια έκταση του ίδιου ρυμοτομικού σχεδίου ενέπιπτε στο σχέδιο αυτό ως κοινόχρηστος χώρος. Περαιτέρω, κρίθηκε με την ίδια νομαρχιακή απόφαση ότι οι

ιδιοκτήτες της έκτασης που κατέστη κοινόχρηστος χώρος δικαιούνται αποζημίωση, τούτο δε δεν έρχεται σε αντίθεση με τις διατάξεις του άρθρου 1 του ν.δ. 690/1948, δεδομένου ότι δεν είχαν επισπεύσει οι ίδιοι την έγκριση του ρυμοτομικού σχεδίου. Στις 24.2.1999 κατατέθηκε, κατά τα προεκτεθέντα, στην Περιφέρεια Αττικής προσφυγή του εκκαλούντος συνεταιρισμού κατά της πρώτης προσβληθείσης με την αίτηση ακυρώσεως 9667/790/11.11.1998 πράξης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, η προσφυγή δε αυτή απορρίφθηκε σιωπηρώς με την άπρακτη πάροδο της σχετικής προθεσμίας. Όπως, εξάλλου, προκύπτει από το οικ. ΔΑΑ/Σχ. 8379/23.4.1999 ανακοινωτικό έγγραφο της Διεύθυνσης Αυτοδιοίκησης και Αποκέντρωσης της Περιφέρειας Αττικής προς τον εκκαλούντα - αιτούντα, η προσφυγή του δεν κατέστη δυνατόν να εξετασθεί από το Γενικό Γραμματέα της Περιφέρειας, διότι δεν υποβλήθηκαν προς αυτόν από πλευράς του Πολεοδομικού Γραφείου Καπανδριτίου τα στοιχεία που ζητήθηκαν από την υπηρεσία αυτή και θα επέτρεπαν την εξέτασή της. Κατά της εν λόγω σιωπηρής απόρριψης ασκήθηκε, κατά τα ανωτέρω, προσφυγή ενώπιον του Υπουργού ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., επίσης απορριφθείσα σιωπηρώς. Κατά της 9667/790/11.11.1998 απόφασης του Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, της σιωπηρής απόρριψης εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής της προσφυγής του αιτούντος συνεταιρισμού κατά της απόφασης αυτής και της επίσης σιωπηρής απόρριψης από τον Υπουργό ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. της προσφυγής κατά της απόρριψης εκ μέρους του Γενικού Γραμματέα της Περιφέρειας Αττικής της πρώτης προσφυγής, ασκείται η υπό κρίση αίτηση.

12. Επειδή, περαιτέρω, όπως επίσης προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, στα οποία περιλαμβάνονται δικαστικές αποφάσεις, πρακτικά επεξεργασίας σχεδίων προεδρικών διαταγμάτων σχετικών με την περιοχή από το Συμβούλιο της Επικρατείας και μία γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, η περιοχή, στην οποία επεκτάθηκε το εγκεκριμένο ρυμοτομικό σχέδιο Σταμάτας με το προαναφερόμενο από 23.5.1962 β. δ/μα, περιελάμβανε ή γειτνιάζε με δασικές εκτάσεις (βλ. ΣτΕ 2476/2003) χωρίς, πάντως να προκύπτει για την κάθε μία από αυτές αν είχε απλώς περιληφθεί στο γενικό περίγραμμα των εκτάσεων που είχαν πολεοδομηθεί, αλλά η ίδια είχε παραμείνει εκτός σχεδίου, ή αν, αντιθέτως, είχε ενταχθεί στο σχέδιο ως δασικός θύλακας και κοινόχρηστος χώρος για την ενότητα του πολεοδομικού σχεδιασμού. Καθόσον, εξάλλου, αφορά ειδικώς την έκταση μεταξύ των Οικοδομικών Τετραγώνων 158, 159, 31 Α, 41 και 45 του συγκεκριμένου σχεδίου πόλεως, ως προς την οποία εκδόθηκε η προαναφερόμενη 785/1995 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, δεχθείσα ότι η έκταση εκείνη είχε καθορισθεί ως κοινόχρηστος χώρος και ενέπιπτε, ως εκ τούτου, στο ρυμοτομικό σχέδιο, γεγονός το οποίο επικαλείται ως αιτιολογικό έρεισμα η πρώτη προσβαλλόμενη πράξη θεωρώντας την επίμαχη έκταση ως «παρόμοια» με εκείνη, από τα στοιχεία που έχει στη διάθεσή του το Δικαστήριο προκύπτει ότι ως προς την έκταση αυτή εκδόθηκε αρχικώς η 866/1993 απόφασή του, με την οποία ακυρώθηκε η άρνηση της Διοίκησης να ανακαλέσει αναγκαστική απαλλοτρίωση της έκτασης, επιβληθείσα με το ως άνω από 23.5.1962 Β. Δ/μα, δεν προκύπτει όμως, αν, μετά την ακυρωτική εκείνη απόφαση, η εν λόγω έκταση

παρέμεινε εντός σχεδίου πόλεως, στο οποίο, άλλωστε, ενόψει του δασικού της χαρακτήρα, δεν μπορεί παρά να είχε κατ' εξαίρεση ενταχθεί ως δασικός θύλακας για την ενότητα του πολεοδομικού σχεδιασμού, ή αν, αντιθέτως, εκτάχθηκε από το σχέδιο πόλεως. Για το λόγο, άλλωστε, αυτό, σχέδιο προεδρικού διατάγματος, με το οποίο είχε επιχειρηθεί η μετατροπή τμήματος της έκτασης εκείνης σε οικοδομήσιμο χώρο, είχε κριθεί ως μη νόμιμο με το 9/2000 πρακτικό επεξεργασίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, με την ειδικότερη σκέψη ότι, ενόψει των στοιχείων του φακέλου περί του δασικού χαρακτήρα της έκτασης αυτής, η Διοίκηση όφειλε να μορφώσει κρίση ως προς το ζήτημα αυτό και με την ενεργοποίηση της διαδικασίας χαρακτηρισμού του άρθρου 14 του ν. 998/1979 (Α' 289). Περαιτέρω, μετά την επανυποβολή του σχεδίου στο Συμβούλιο της Επικρατείας εκδόθηκε το 153/2001 πρακτικό επεξεργασίας. Με το πρακτικό αυτό κρίθηκε, ενόψει και των συνοδευτικών του σχεδίου αυτού στοιχείων, ότι η έκταση εκείνη είχε δασική μορφή πριν από την ένταξή της στο ρυμοτομικό σχέδιο και, για το λόγο αυτό, είχε ενταχθεί με την ίδια κατά προορισμό χρήση, δηλαδή ως δασική, χαρακτηρισθείσα, όμως, ως κοινόχρηστη, και ότι, κατά συνέπεια, δεν ήταν νόμιμη η μετατροπή της έκτασης σε οικοδομήσιμη, όπως επιχειρούσε η Διοίκηση με το σχέδιο προεδρικού διατάγματος. Κατά τα λοιπά, το εν λόγω 153/2001 πρακτικό επεξεργασίας διαλαμβάνει κρίσεις ως προς τα όρια και το περιεχόμενο της υποχρέωσης της Διοίκησης για συμμόρφωση με δικαστικές αποφάσεις που ακυρώνουν την παράλειψη ανάκλησης μη συντελεσθεισών απαλλοτριώσεων εκτάσεων δασικού χαρακτήρα όπως, η ως άνω 866/1993 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, χωρίς, όμως, να αναφέρεται στη νόμιμη δυνατότητα (ΣτΕ 3908/2007 επταμ.) απένταξης δασικού χαρακτήρα εκτάσεων που είχαν ενταχθεί στο σχέδιο πόλεως χωρίς μετέπειτα να συντελεσθεί η οικεία απαλλοτρίωση. Ενόψει τούτων, δεν προκύπτει αν η έκταση εκείνη παρέμεινε εντός σχεδίου μετά την έκδοση της ως άνω 866/1993 απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας ή αν, αντιθέτως, απεντάχθηκε από αυτό λόγω του δασικού της χαρακτήρα. Από τα στοιχεία, εξάλλου, που συνόδευσαν το σχέδιο προεδρικού διατάγματος προέκυπτε ότι η έκταση εκείνη γειτνιάζε ή και επαπτόταν, μεν, της ιδιοκτησίας του αιτούντος συνεταιρισμού, δεν ενέπιπτε, όμως, σ' αυτήν, κατά τα λοιπά δε, ευρισκόταν εντός οικοδομικών τετραγώνων, αφού, άλλωστε, είχε αρχικώς ενταχθεί στο σχέδιο, αλλά περικλειόταν από πράσινες ρυμοτομικές γραμμές χωρίς να καθορίζεται η χρήση. Από τα στοιχεία αυτά συνάγεται, πράγματι, ότι η έκταση, για την οποία εκδόθηκαν η 866/1993 απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, τα προαναφερόμενα 9/2000 και 153/2001 πρακτικά επεξεργασίας και η 785/1995 γνωμοδότηση του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, εμφανίζει σημαντικές αναλογίες με την επίμαχη εν προκειμένω έκταση, γεγονός, άλλωστε, που είναι γνωστό και στη Διοίκηση και αναφέρεται ρητώς στην προσβαλλόμενη πράξη, όπου οι δύο περιπτώσεις χαρακτηρίζονται ως παρόμοιες, δεν προκύπτει, όμως, αν η έκταση εκείνη εξακολουθεί να αποτελεί εντός σχεδίου κοινόχρηστο χώρο. Από τα ίδια στοιχεία προκύπτει περαιτέρω ότι η Διοίκηση είχε στη διάθεσή της ενδείξεις ότι η έκταση στην οποία αφορά και η παρούσα υπόθεση φέρει δασικό χαρακτήρα και, μάλιστα, αποτελεί εκτεταμένο δάσος με τα μορφολογικά χαρακτηριστικά που περιγράφονται στο

ΔΤΕ/α/6683/474/3.4.1995 έγγραφο της Διεύθυνσης Τοπικών Εφαρμογών του ΥΠΕΧΩΔΕ προς τη Διεύθυνση Πολεοδομίας Ανατολικής Αττικής, τις οποίες, όμως, παρέλειψε να αξιολογήσει. Όφειλε, επομένως, η Διοίκηση, πριν να εκδώσει την πράξη εφαρμογής για την επίμαχη έκταση, να ερευνήσει πρωτίστως αν η έκταση για την οποία πρόκειται, είχε πράγματι ενταχθεί στο σχέδιο ως δασικός θύλακας και καθορισθεί ως κοινόχρηστος χώρος με το προαναφερόμενο πολεοδομικό διάταγμα, αν, δηλαδή, είχε απαλλοτριωθεί κατά τη νομοθεσία περί σχεδίων πόλεων, οπότε και θα μπορούσε, εφόσον συνέτρεχαν οι νόμιμες προϋποθέσεις, να κινηθεί ως προς αυτήν η διαδικασία σύνταξης πράξης αναλογισμού αποζημιώσεων των τυχόν ιδιοκτητών της, ή αν αντιθέτως, η έκταση αυτή παρεμβαλλόταν, μεν, μεταξύ οικοδομικών τετραγώνων του σχεδίου, η ίδια, όμως, είχε παραμείνει εκτός πολεοδομικού σχεδιασμού, όπως, καταρχήν αρμόζει σε εκτάσεις δασικού χαρακτήρα, οπότε και δεν θα ετίθετο ζήτημα σύνταξης πράξης εφαρμογής, ακόμη και αν η έκταση ανήκε σε ιδιώτες. Ενόψει τούτων, η πρώτη προσβαλλόμενη πράξη είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη και πρέπει να ακυρωθεί, πρέπει δε, στη συνέχεια, να ακυρωθούν και οι προσβαλλόμενες σιωπηρές απορρίψεις των κατ' αυτής διοικητικών προσφυγών του εκκαλούντος αιτούντος συνεταρισμού.

13. Επειδή, μετά την κατάργηση της καθ' ής Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Ανατολικής Αττικής με το ν. 3852/2010 (Α' 87), η δικαστική δαπάνη του εκκαλούντος αιτούντος πρέπει να επιβληθεί στην Περιφέρεια Αττικής, προς την οποία έχουν περιέλθει οι σχετικές με το αντικείμενο της παρούσας δίκης αρμοδιότητες [άρθρο 186 κεφ. Στ' περ. 40, 41, 42 του

ν. 3852/2010, όπως ισχύει μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 44 παρ. 10 ε' του ν. 3979/2011 (Α' 138)], και στο Δημόσιο.